

Netwerk

Op zo'n typische schouwburgavond gaat het niet alleen om het kijken naar de voorstelling maar is het onderhouden van sociale en zakelijke contacten zeker zo belangrijk. Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd blijven. Het publiek over het algemeen wat grijs en goed gekleed is er dan ook helemaal klaar voor: het keurige echtpaar dat staand achter een kop koffie minzaam links en rechts knikt, de artistieke garde die door de middengang haar aanwezigheid luidruchtig kenbaar maakt, het kwetterende groepje vrienden of vriendinnen of de typische netwerkers die loeren naar contact. Het lukt me wat terzijde te blijven en ik zie hoe mensen elkaar ontmoeten, met of zonder afspraak en er ontrold zich een netwerk van relaties.

Dan komt mijn afspraak en ik ga snel over van typisch Hollandse observator naar de categorie kwetterende vrienden. (We weten nu al dat we dit na de voorstelling zullen voortzetten met een koel bier) We zoeken een rustig hoekje in de beneden foyer, op de trap naast de garderobe, en hebben de intentie elkaar snel even bij te praten over de belangrijkste ontwikkelingen in ons leven. We zijn maar koud begonnen of luid klinkt er een kreet van herkenning.

Hé, kerel, hoe gaat het ermee!

De te uitbundige uitroep, wordt gevolgd door zichtbare twijfel of vriendelijk zwaaien niet voldoende is. Zijn aarzeling vergetend krijg ik twee harde klapzoeven van de keurig in driedelig grijs gestoken 'amice' uit de hoogste kringen van het culturele veld. (Ooit had ik zijdelings met hem te maken bij een project waaraan ik werkte en soms ontmoet ik hem.) Zijn actieve beroeps carrière zit erop en hij geniet van zijn pensioen, althans dat veronderstel ik. Hij kwam onmiskenbaar van een uitbundige maaltijd waar de wijn heerlijk gevloeid moest hebben.

God kerel, leuk en doe jij nog wat in de kunst? Leuk zeg, interessant, ja ik ook, je kent dat wel. Bestuur hier, commissie daar, leuk, leuk en nog veel leuker. Interessant ook idee zus en cultuur hier en daar. En ja dan ook nog een ander bestuur zus en een adviesgroep in de kunst. En de gemeente natuurlijk, de wethouder ken ik ook persoonlijk en eet regelmatig met de secretaris. Aardig, leuk en o zo vriendelijk. Leuk allemaal en ook zo interessant. Laatst nog koffie gedronken bij die en ook contact met haar. Een echte kunstenaar, nou interessant hoor en

Het betoog is cliché, de spreker penetrant en het doel te opzichtig. De paar minuten lijken wel een eeuwigheid te duren en van binnenuit komt gêne en woede omhoog. Toch blijf ik glimlachen (lafbek die ik ben), verschuil me achter mijn vriend en wordt gered door de bel.

Het kost me moeite in de voorstelling te komen. Het geluid van mijn amice hangt nog om me heen. Ik voel me ineens een beetje vies. Het foyer beeld dringt zich aan me op met teveel ingehouden glimlachjes en vlakke praat. Jakki bah.